

neb osob třetích, kde ovšem, nastane-li o ně spor, přijde na řadu předpis § 2 čís. 7 nesp. říz., podle něhož, jsou-li spornými rozhodné skutkové okolnosti, jež se prostředky řízení nesporného nedají zjistiti, nýbrž vyžadují provedení formálního důkazu, jest spor odkázati na pořad práva, o jakýž případ však při dražební podmínce zde mezi stranami sporné, nejde; ba protože nejde o právo, nejde vůbec ani o právní otázku, nýbrž jen o vhodné opatření, které by se jevilo proti druhé spoluvlastnici slušným.

Čís. 8574.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).
Jest proti předpisu § 20 (2) zák., dá-li si pronajímatel teprve za nájemního poměru kromě nájemného něco poskytnouti (od třetí osoby) za to, že ponechá nájemce nadále v najatých místnostech.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1928, Rv I 645/28.)

Žalobce zaplatil žalovanému majiteli domu 4.800 Kč za to, že žalovaný ponechal v bytě žalobcova zetě. Žalobě o vrácení těchto 4.800 Kč bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatel zastává názor, že zapovězena jest podle § 20 zák. o ochr. náj. jen úplata, která byla dána před uzavřením nájemní smlouvy, kdežto v souzeném případě byl nájemník již po měsíce v klidné držbě najatých místností a byl pod ochranou zákona, takže s ním nemohl býti volně nájemný poměr zrušen. S názorem tímto nelze souhlasiti. Předpis § 20 (2) zákona ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. (pod nějž tento případ spadá), zapovídá veškerá právní jednání, jimiž si pronajímatel mimo nájemné dává něco poskytovat za to, že pronajímá byt. Účelem tohoto předpisu bylo čeliti bytové lichvě a zameziti, by pronájemce nežádal mimo nájemné ještě jinou úplatu za to, že byt pronajímá. Z doslovu i z účelu zákona plyne, že sem náleží také případ, že si dá pronajímatel mimo nájemné poskytovat něco za to, že nájemníka i nadále v najatých místnostech ponechá a že s ním nájemní poměr nezruší, neboť i tu jest dána úplata za to, že pronajímá byt, po případě jiné místnosti, třeba jen na další dobu. Žalovanému nemůže prospěti ani námitka, že byl nájemník pod záštitou zákona a že s ním nemohl býti nájemní poměr volně zrušen, neboť to jest právě předpokladem zákazu podle § 20 (2) zák. o ochr. náj. Přijatá úplata jest tím bezdůvodnější, že by žalovaný ani bez ní nemohl samovolně nájemní poměr zrušiti. Dal-li žalobce, jak bylo nižšími soudy zjištěno, 4.800 Kč ze svého za to, by jeho zetěvi byly nájemní místnosti v nájmu ponechány, přísluší jemu podle § 20 (3) zák. o ochr. náj. nárok na vrácení a nemohlo

na tomto nároku nic změnit ani sčítování mezi jeho zetěm a žalovaným, jehož se sám nesúčastnil, ani jeho žaloba proti zeťovi na zaplacení sumy 25.000 Kč, i kdyby v této sumě byla obsažena úplata 4.800 Kč. Žalovaný namítal v té příčině v první stolici toliko, že žalobce podal proti zeťovi žalobu na zaplacení 25.000 Kč, v níž byla obsažena i žalobní částka, ale tím nijak není vyloučen proti žalovanému nárok na vrácení, jak jej zákon v § 20 (3) zák. o ochr. náj. plátcí vyhrazuje. Ani kdyby si žalobce činil nárok na náhradu proti svému zeťovi, v jehož prospěch řečenou částku vynaložil, nepozbyl tím svého nároku proti žalovanému.

Čís. 8575.

Povinnost škůdce hraditi poškozenému léčební útraty nezávisí na tom, zda náklady již byly poškozeným zapraveny, stačí, že náklady ty již vznikly.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1928, Rv I 672/28.)

Žalobě o náhradu škody procesní soud první stolice sice vyhověl, nepřiznal však žalobci pro tentokráte léčební útraty. K odvolání žalobce odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud přiznal žalobci i léčební útraty.

Důvody:

Žalobce napadá rozsudek odvolacího soudu, pokud jím byl potvrzen rozsudek prvního soudu v zamítavém výroku o náhradě léčebních útrat, mezi něž čítá i náklady za léky a za povoz k lékaři, úhrnem 1.039 Kč. Dovolání, opřenému o dovolací důvody čis. 2 a 4 § 503 c. ř. s., nelze upříti oprávnění, pokud s hlediska posléz uvedeného důvodu vytýká, že věc nebyla správně posouzena po stránce právní. První soud zamítl žalobcův nárok na náhradu léčebních útrat pro tentokráte proto, že jich dosud nezaplatil. Odvolací soud z téhož důvodu potvrdil rozsudek prvního soudu v tomto výroku. Nelze přisvědčiti názoru nižších soudů, že žalobci nemohly útraty léčebné býti přisouzeny, an jich sám dosud nezaplatil. Při poškození na těle jsou pachatelé podle § 1325 obč. zák. povinni nésti útraty léčení. Z tohoto znění zákona plyne, že tato povinnost pachatelů nezávisí na tom, zda náklady poškozeným byly již zaplacený, nýbrž že tato povinnost nastává škůdcům již tím, že výlohy léčení skutečně vznikly, a jest proto oprávněn náhradu těchto nákladů na škůdci požadovati ten, komu bylo na těle ublíženo a jehož léčením právě útraty ty vznikly, a jsou jeho dluhem, k jehož zaplacení jest zavázán. Z toho plyne, že neobstojí důvod, z něhož nižší soudy žalobcův nárok na náhradu léčebních útrat pro tentokráte zamítly. Poněvadž přiměřenosti požadovaných částek nebylo žalovaným odporováno, bylo dovolání vyhověti a změnou rozsudků nižších soudů v napadené části uznati, jak se stalo.